

A gyurgyalagcsalád boldogsága

Volt egyszer, hol nem volt, a nagy folyón istül, volt egyszer egy nagyon szép lőzfal. Sok gyurgyalagcsalád élt itt. Békességben. Gyurgyalag Gyuri és Gyurgyalag Gyöngyi éppen új otthonukat szívtgették, és izgatottan várták fiókaik érkezését.

A nagy munkában meg is éheztek, átrepültek a közeli rétre szitaböjtöt és darazsat fogni. Gyöngyi nagyon izgatott volt. - En virzamegyek vigyázni a tojásainkra, nem szeretném, ha valami bajuk esne! - Merj csak, én is mindig ott hon leszek! - felelte Gyuri. Volt ám nagy vihar, mire Gyuri odaért! - Betörték a házunk bejáratát! Mi lesz így velünk és a születendő fiainkkal? Gyuri válasz helyett éles kis csőrével nekilátott lyukat vájni a falba, de remmire sem haladt. - Sajnálom Gyöngyi, új otthont kell keresnünk. - Arról szó sem lehet! Már megszerettük ezt a házat, meg egyébként is, bent vannak a tojásaink! Próbáljuk újra! Gyuri és Gyöngyi elkeseredetten kopogtatták csőrükkel a követ... A többi gyurgyalag is mind a segítségükre rített, de hiába, a kő meg sem mozdult. A legöregebb és legbölcsebb, kicsit megfakult tollú madár azt tanácsolta nekik, hogy ne keseredjenek el, hiszen minden fészeknek van egy védőangyala, ő majd biztosan segít. - Telepedjétek fel a lőzfalal szembeni öreg fára, és várjátok türelmesen! Ha elég kitartóak vagytok, és tiszta szívrrel vágytok rá, megérkezik a segítség.

Közben a faluban, egy fiú kis, kerek, fehér tojásokkal a kezében tért haza. A testvéreinek vitte ajándékba.

- Ottó, ezeket neked hoztam!
- De Feri, hiszen ez egy fokozottan védett madár, a gyurgyalag tojára! - Gondoltam, örülni fogsz majd neki. Az öreg kotlósunkkal kiböltethetjük. Azt hittem szeretted az állatokat? Igen, szeretem, ezért védem is őket. Az pedig nem jó, ha az eredeti élőhelyüktől elszakítják őket. Vigyük vissza azonnal! - Azt nem lehet! Már besötétedett, nem találunk meg a házukat! Holnap a világosban odatalálok, a barlangot pedig száz közül is felismerem, megjelöltem egy kövel.
- Ugye nem azt akarsz mondani, hogy a bejáratot tömted be azzal a kővel? Nem hiszem el, ekkora kegyetlenséget! Holnap első dolgunk lesz visszavinni a tojást a fészekbe. Addig is becsavarom ebbe a jó puha, meleg ruhába, hogy ne kihűljön ki.

Az éjszaka nagyon nehezen telt, Ottó csak forgolódott az ágyában. Csak a tojásra tudott gondolni. A nagy fa ráráz gallyán a két kismadár sem pihent nyugodtabban. Gyöngyi egész éjjel a még ki sem kelt kicsinyeinek a hangját hallotta.

Másnap már kora reggel Ottó és Feri a határzárjukba pakoláztak. Ottó a puha ruhába csavart tojást magához vette, és útnak indultak. Mentek, mendegéltek, majd nem is olyan sokára a löszfalnál találták magukat. Nem is kellett berezgélniük, rögtön rátaláltak a egyik bejáratban a kőre.

Otto vért és kalapácsot vett elő a hátizsákból, és nagyon óvatosan munkához látott. A tojást addig testvéreire bízta. Közben telt-múlt az idő. Amikor újra szabadá vált a bejárat, így szólt Terihez: - Most óvatosan tedd a tojást arra a hosszú nyelű lapátra, amit hoztunk, és óvatosan told a barlangba! Teri nő nélkül engedelmességedetl.

Abban a pillanatban, amikor a tojás a helyére került, két rémült kismadár ébredett egy faágon. - Mi volt ez? Te is hallottad ezt a zajt, Gyuri? - Igen, én is hallottam valamit. - Biztosan a fészünk védőangyala az. Eljött, hogy segítzen! - Nézzük meg! - Igen! Újra szabad a bejárat a házunkba! Nézzünk szét bent! Néhány perc múlva a fiúk két vidáman repkedő kismadarat láttak a lörfal előtt.

A fiúk is nagyon boldogok voltak Otto örült, hogy ismét tehetett valamit az állatokért, Teri pedig nagyon büszke volt a testvéreire. Néhány nap múlva kibeltek a fiókák is. Szép, nagy családdá váltak. Maig is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

